

Sygn. akt II AKz 830/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **sędzia SA Grzegorz Wątroba**

Protokolant: Damian Krzywda

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Tychach Konrada Stopy

po rozpoznaniu w sprawie przeciwko **M. D.**

oskarżonemu o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. i inne

zażalenia oskarżonego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 21 lipca 2020 roku, sygn. akt XXI K 103/20

w przedmiocie przedłużenia środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2020 roku, sygn. akt XXI K 103/20, Sąd Okręgowy w Katowicach na podstawie art. 344 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt. 1 i 2 k.p.k., art. 258 § 2 k.p.k. oraz art. 258 § 3 k.p.k. utrzymał w mocy i przedłużył stosowany wobec oskarżonego M. D. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania, zastosowany postanowieniem Sądu Rejonowego w Tychach z dnia 8 lutego 2019 roku, sygn. akt II Kp 42/19, na dalszy okres do dnia 26 października 2020 roku do godz. 9:20.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył osobiście oskarżony, który we wniesionym środku odwoławczym kwestionuje istnienie podstaw do jego dalszej izolacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie M. D. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że wbrew twierdzeniom skarżącego w dalszym ciągu swoją aktualność zachowała przesłanka ogólna stosowania wszystkich środków zapobiegawczych, o której jest mowa w art. 249 § 1 k.p.k. Przede wszystkim podkreślić trzeba, że kwestia dużego prawdopodobieństwa popełnienia przez skarżącego zarzucanych mu czynów była już wielokrotnie przedmiotem rozważań sądów uprzednio orzekających w kwestii incydentalnej, dotyczącej stosowania i przedłużenia tymczasowego aresztowania M. D., a także sądów rozpoznającego zażalenia w tym przedmiocie. Jednocześnie skarżący nie przedstawił żadnych nowych okoliczności, które podważyłyby duże prawdopodobieństwo popełnienia przez niego czynu z pkt. 2 aktu oskarżenia, a w szczególności dezawuowały wartość dowodów w postaci zeznań J. O. i okazania jej tablic poglądowych. Jednocześnie podkreślić trzeba,

że stwierdzenie, iż w realiach niniejszej sprawy zaistniał stan dużego prawdopodobieństwa sprawstwa i winy oskarżonego, o którym jest mowa w art. 249 § 1 k.p.k. nie wymaga kompleksowej oceny materiału dowodowego, gdyż ta leży dopiero w gestii sądu meriti na etapie wyrokowania, albowiem dopiero w postępowaniu merytorycznym możliwe jest przekształcenie wspomnianego prawdopodobieństwa w pewność. Tym niemniej zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności dowody szczegółowo wymienione przez sąd a quo w pisemnych motywach zaskarżonego rozstrzygnięcia, ocenione w stopniu wymaganym przez wyżej wymieniony przepis, są wystarczające dla uprawdopodobnienia okoliczności popełnienia przez M. D. zarzucanego mu przestępstwa.

Jednocześnie w dalszym ciągu realna pozostaje obawa, że w przypadku odstąpienia od stosowania najbardziej dolegliwego ze wszystkich środków zapobiegawczych, oskarżony może uciec lub ukrywać się przed organami wymiaru sprawiedliwości, a tym samym torpedować toczący się aktualnie przeciwko niemu proces karny. Sąd I instancji słusznie bowiem wskazał, że posiada on miejsce zamieszkania na terenie Słowacji, a więc mógłby się tam udać po opuszczeniu jednostki penitencjarnej, a tym samym znacznie utrudnić jego ewentualne zlokalizowanie. Ponadto wspomnianą obawę znacznie wzmacnia fakt, że oskarżony był w innej sprawie poszukiwany listem gończym, natomiast sama argumentacja skarżącego, że nie miał on świadomości o toczącym się przeciwko niemu postępowaniu, w którym wymieniony list gończy wydano, nie może skutkować dezaktualizacją przesłanki szczególnej z art. 258 § 1 pkt 1 k.p.k. w niniejszej sprawie.

Jednocześnie nadal aktualna pozostaje przesłanka z art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k., gdyż istnieje duże prawdopodobieństwo, że M. D. będzie próbował nakłaniać świadków do składania korzystnych dla niego depozycji, co wynika przede wszystkim z zeznań Ł. R., ujawnienia w celi oskarżonego telefonu komórkowego, przejętej przez Służbę Więzienną nielegalnej korespondencja oraz słów, które miał skierować do M. K.. Poczynione w tym zakresie przez sąd I instancji ustalenia są prawidłowe, a argumentacja skarżącego, mająca w istocie charakter polemiczny, nie może skutkować wyeliminowaniem wspomnianej przesłanki z podstawy prawnej zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Konieczność zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania poprzez stosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, łączy się także z występującą w sprawie przesłanką szczególną, o jakiej mowa w art. 258 § 2 k.p.k. Oskarżony stoi bowiem pod zarzutem popełnienia przestępstwa m.in. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 3 pkt 2 k.k. oraz art. 211 k.k. i 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Biorąc natomiast pod uwagę zagrożenie ustawowe tych czynów oraz ich bardzo dużą społeczną szkodliwość to w przypadku potwierdzenia w procesie sprawstwa i winy M. D., w pełni realnym jest wymierzenie oskarżonemu surowej kary pozbawienia wolności. Określona natomiast przez ustawodawcę w przepisie art. 258 § 2 k.p.k. przesłanka szczególna stosowania tymczasowego aresztowania opiera się z kolei na założeniu, że w takiej sytuacji oskarżony może podejmować próby zakłócenia prawidłowego toku postępowania, albowiem spodziewa się orzeczenia względem siebie surowej kary, co z kolei powoduje, że w sprawie nie jest konieczne szczegółowe wykazywanie, że zachodzą inne szczególne okoliczności uzasadniające obawę, iż będzie w ten sposób postępować (por. m.in. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 roku, I KZP 18/11, OSNKW 2012/1/1).

Jednocześnie sąd I instancji słusznie zasygnalizował w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, że w świetle zeznań D. K., oskarżony próbował go nakłonić do obłania jednej z pokrzywdzonych kwasem w zamian za kwotę 15 tysięcy złotych, co aktualizuje w realiach niniejszej sprawy przesłankę z art. 258 § 3 k.p.k. Z kolei zawarta w zażaleniu argumentacja skarżącego, który podważa wiarygodność wspomnianego świadka, nie jest na tyle doniosła, aby doprowadziła do zreformowania orzeczenia sądu I instancji w tym zakresie.

W konkluzji uznać więc trzeba, że obecnie tylko tymczasowe aresztowanie jest w stanie zabezpieczyć prawidłowy tok postępowania na jego sądowym etapie, a celu tego nie spełniłyby środki zapobiegawcze o charakterze wolnościowym. Dlatego też Sąd Okręgowy nie naruszył zasady minimalizacji środków zapobiegawczy określonej w art. 257 § 1 k.p.k.

Jako, że sąd nie dopatrył się, aby w sprawie wystąpiły przesłanki negatywne, o których jest mowa w art. 259 k.p.k., należało utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie, w związku z czym orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

ZARZĄDZENIE

1. o treści postanowienia poinformować oskarżonego i jego obrońcę,
2. zwrócić akta sprawy.

Katowice, dnia 11 sierpnia 2020 roku.